

γνώσις τοῦ ἄρθρου τοῦ ἀπετέλει ἀπόλαυσιν· καὶ ὅταν ἐν συναναστροφαῖς ἐξετόξευεν ἀδιαφόρως τὰ βέλη του, οἱ περὶ αὐτὸν κύκλοι συνευθύνουν ἐν ἀριστοκρατικῇ ἱλαρῶν αἰσθημάτων.

Τώρα κοιμάται· τώρα ἐκμηδενίζεται· τώρα εἶναι μόνον τάφος· ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἡ μόνη δόξα εἶναι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις : **Θρασύδουλος Ζαῦμης.**

ΝΥΧΙΕΣ.

Ὁ ἀληθὴς Κυβερνήτης εἶναι τώρα αἱ ὀλίγοι ψῆφοι τοῦ κ. Δεληγιάννη· ὅπου αὐταὶ θὰ προστεθοῦν, ἐκεῖ θὰ κλίνη ἡ πλάστιγγ τῆς πλειοψηφίας. Μέχρι τοῦδε αἱ παντοδύναμοι ψῆφοι διατίθενται πατριωτικώτατα. Αἱ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἰδέαι τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ὁ τρόπος τῶν παρασκευῶν, τὰ οἰκονομικὰ μέτρα καὶ ἄλλα εὐρίσκονται πολὺ ὀρθὰ, πολὺ συμφέροντα τῷ τόπῳ, ἂν διορισθῇ Ἐφορος τῆς Βιβλιοθήκης ὁ κ. Μελετόπουλος· τὰ αὐτὰ μέτρα ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθοῦν ἄλογα, ἄνομα, ἀσύμφορα τῷ τόπῳ ἂν ὁ κ. Φαρμακόπουλος δὲν διορίζετο Πρόξενος ἐν Σμύρῃ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι συνήθως ὁ κ. Τσιγγρὸς ὡς πρότυπα τῶν πράξεων του λαμβάνει ἄλλοτε πρέσβεις καὶ ἄλλοτε βασιλεῖς. Βασιλικά τινα ἔθιμα τελευταίως ἀποκαλυφθέντα τὸν ἐπείσαν. ὅπως ἐν τῇ διαθήκῃ του ἔγραψεν νὰ τοῦ κάμουν τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς κηδεῖαι καὶ τρεῖς ἐνταφιασμούς.

Ὁ κ. Στέφανος Ξένος, ὁμιλῶν ἐν τῷ τελευταίῳ Παραρτήματι τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» περὶ τῆς πρώτης συμφορᾶς ἣτις ἐκεραύνωσε τὸν Βασιλικὸν οἶκον εὐχεται νὰ «πα-

ρέλθῃ ἀνεπιστρεπτει». Ὁ κ. Ξένος ἀφεύκτως θὰ πιστεύῃ ὅχι εἰς μετεμψύχωσιν, ἀλλὰ εἰς μεταθανάτωνιν.

Εἰς τὸν «Ἐμπορον τῆς Ἑνετίας» ὁ κωμικὸς τοῦ δράματος ἀπατᾷ πρὸς στιγμὴν τὸν ἀόμματον πατέρα του ἐπανελθόντα ἵνα ἐπανεύρῃ τὸν υἱόν του ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπέθανεν. Ὁ γέρων λύεται εἰς θρήνους, κλαίων ὅτι ἔχασε αὐτὴν βακτηρίαν τοῦ γήρατός του. Ὁ κωμικὸς τότε ἀρχίζει νὰ ἐρωτᾷ : «Μωρὲ μοιάζω μὲ ματσοῦκα, μὲ πατερό, μὲ μπαστοῦνι ἢ μὲ παλοῦκι»;

Ὁ Θεὸς ἀναγινώσκων τὸ πρὸς τὴν Βασιλόπαιδα Ὀλγαν ἐλεγείον τοῦ κ. Λάντς, ἐνθα ἀποκαλεῖται κλέφτης, βεβαίως λαμβάνων διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειόν του θὰ ἐρωτᾷ : «Μωρὲ μοιάζω κανένα Κατσαντώνη ἢ κανένα πρωθυπουργόν ἢ καὶ κανένα ποιητήν ;»

Ὁνοούφριος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὸ μέγα σκάνδαλον τῶν δρόμων διὰ τοὺς ἀφελεῖς Ἀθηναίους ἦτο ἡ τοιχοκόλλησις ἡ φέρουσα ὡς ἐπιγραφὴν τὸ : Homo sum.

Εἶδομεν ἓνα κλητῆρα νὰ παρατηρῇ ἀγριωπῶς τὸν τοιχοκολλοῦντα τὴν ἀγγελίαν παιῖδα. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ διέρχεται εἰς φράγκος, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ :

Τί θὰ πῇ σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ φραντζεδζικο ;

— Λέγει ὅτι εἶναι ἄνθρωπος.

Τότε ὁ κλητῆρ ἐξαγριοῦται καὶ συλλαμβάνων τὸν παιῖδα :

— Βρὲ γαιδοῦρι, ἐσύ μονάχα εἶσαι ἄνθρωπος ; Αἶντε μέσα !

Ἄλλοι ἐπίστευον ὅτι εἶνε νέος πολιτικὸς σύλλογος καὶ ἐκ περιεργείας πολλοὶ κινούμενοι ἔλεγον :

— Γράψε με κι' ἐμένα μέλος !

μέλαν πλεκτὸν μάλλινον κάλυμμα εἰς τοὺς ὤμους, ὡχρὰ δὲ καὶ καταβεβλημένη ἐκ τῶν συμβάντων τῆς προτεραίας.

— Ἄ ! ἤλθατε κι' Ἀλέξανδρε· εἶπεν ὠθοῦσα τὴν θύραν—σᾶς περιέμενον. Εἶσατε τώρα εὐχαριστημένοι ! Ἐκίμετε πολὺ καλὰ νὰ μὴ ἦσθε χθὲς ἐδῶ, διότι ὅταν εὕρομεν τὴν Μαριάνναν σχεδὸν νεκράν, ὁ υἱὸς μου . . . δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἔκαμνεν ἂν σᾶς εὕρισκον ἐδῶ !

Ὁ Μαρκήσιος ἤληθώς ἡγνώνει ταῦτα. Ἄλλ' ὑποπτέυθῃ τί συνέβη καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται. Ἦτο ὡχρότερος τῆς γυναικὸς καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τί συμβαίνει. Ἐπὶ τέλους ἐπεχείρησε νὰ λύσῃ τὸν γλωσσόδετην, ἀλλὰ τρέμων πάντοτε.

— Τί τρέχει κ. Μαρταῖν ;

— Τί τρέχει ! Μὲ ἐρωτᾷ ἀκόμη τί τρέχει ! Ἡ θυγάτηρ μου . . . ἅ ! τὴν ἐφρονεύσατε !

— Ἀλλὰ τί ἐπαθεν ἡ θυγάτηρ σας ;

— Τὸ ἀγνοεῖτε λοιπὸν ! Ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ δι' ἀνθράκων. Καὶ ἐὰν ἡ πυρκαϊὰ δὲν μας ἀφύπνιζεν, ἡ θυγάτηρ μου σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ὁ Μαρκήσιος ἐσιώπα.

— Βλέπετε ποῦ τὴν κατηντήσατε ; Τί θέλετε νὰ κάμῃ σήμερον ἡ θυγάτηρ μου . . . ; Ἄ ! εἰξεύρω σᾶς δένει μέλαι διὰ τίποτε. Ἐ ! τί σημαίνει καὶ ἂν αὔριον ἡ κόρη μου . . . ὦ ! εἰσαθε . . . εἰσαθε . . . ἓνας ἄτιμος !

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἠγανάκτησε διὰ τὸ ἐπιθετὸν τοῦτο, προσεποίηθῃ ὅτι περιφρονεῖ μίαν γυναῖκα παραληροῦσαν.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμνετε θόρυβον, κ. Μαρταῖν. Ἡ θυγάτηρ σας θὰ ἱκανοποιηθῇ ἄλλως τε παρ' ἐμοῦ. . .

— Αὐτὸ σᾶς ἔλειψε —διέκοψεν ἡ χήρα Μαρταῖν— νὰ τὴν δυσφημῆσατε τώρα. Δὲν θέλομεν τὰ χρήματά σας !

— Ἀλλὰ τότε τί θέλετε . . . ;

Ἡ χήρα ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ Μαρκήσιος ἐνόμισεν ὅτι ἀπηλλάγη, ὅταν μετὰ πέντε λεπτά ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαριάννας ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός !—ἐφώναζεν ὁ Μαρκήσιος.

Ὁ ἀδελφὸς εἰσῆλθεν οὐχὶ πλέον ὥς ἡ μήτηρ μανιώδης, ἀλλὰ σοβαρὸς καὶ ἐπιβάλλων. Ὁ Μαρκήσιος τῷ ἔνευσε νὰ καθίσῃ.

— Δέν μοι ἐπιτρέπεται ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπισκέψεώς μου—εἶπεν ὁ νεανίας—νὰ καθίσω. Βίσερχόμενος ἐδῶ ἐρχομαι νὰ ζητήσω δικαιοσύνην καὶ ἱκανοποίησιν. Δὲν θὰ σᾶς κουράσω. Εἰς δύο λέξεις τελειώνω. Εἰσῆλθατε εἰς τὸν οἶκόν μας διὰ νὰ φέρετε τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸν ὄλεθρον . . .

— Κύριε —διέκοψεν ὁ Μαρκήσιος— εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ δὲν ἀνέχομαι προσβολὰς.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Ξένος.